

РЕШЕНИЕ

№ 340

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 12.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7860** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] против уведомително писмо (УП) изх. № 02-150-2600/3709/02.10.2011г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” - Разплащателна агенция (ДФЗ-РА). Ответникът чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата.

След като обяди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав намира следното от фактическа и правна страна.

В процесното писмо са обективирани отказ за изплащане на субсидии по заявление с УИН 15/080610/48162 и удържана сума в размер на 5895,85 лв. при неконкретизирано основание. Ето защо, то представлява изрично волеизявление на овластен със закон за това административен орган, с което непосредствено се засягат права на жалбоподателя; поради това, писмото представлява индивидуален административен акт по определението на чл.21, ал.1 АПК и подлежи на оспорване по реда на същия кодекс. Поради това, жалбата, подадена против УП от неговия адресат е процесуално допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването. Видно от приложената в преписката разписка, УП е съобщено на 26.10.2011г. На 02.11.2011г. то е било обжалвано пред министъра на земеделието и храните, който със своя заповед № РД20-236/16.07.2012г. е оставил жалбата без уважение. Не се установява датата, на която тази заповед е била съобщена на дружеството; поради това, следва да се приеме, че оспорването на УП пред съда е направено в законоустановения за това срок по

чл.149, ал.3 АПК. Разгледана по същество, жалбата е отчасти основателна.

Видно от първата таблица на процесното УП, след извършени административни проверки неговият издател е приел, че е налице недопустима площ за подпомагане в общ размер на 14,47 ха по Схемата за единно плащане на площ /СЕПП/. Видно от втората таблица, недопустимата площ е определена в същия общ размер по Схемите за националните доплащания на площ /СНДП/. Не са изложени и по двете схеми конкретните фактически основания, въз основа на които административният орган е достигнал до извода за недопустимост на посочените от него площи. Вместо това, в съдържанието на УП са посочени различни разпоредби от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП), Наредба № 2/21.02.2011 г. за специалните изисквания за участие в одобрените схеми за национални доплащания и за специфично подпомагане и Регламент (ЕО) № 1122/2009 на Комисията от 30 ноември 2009 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 73/2009 на Съвета относно кръстосано спазване, модулация и интегрираната система за администриране и контрол по схемите за директно подпомагане на земеделски производители, предвидени за посочения регламент, както и за прилагане на Регламент (ЕО) № 1234/2007 на Съвета относно кръстосано спазване по предвидената схема за подпомагане на лозаро-винарския сектор (Регламент 1122). Тези цитати не представляват фактически основания за издаване на оспорения акт, нито последните могат да бъдат извлечени по смисъла на разпоредбите, тъй като представляват най-общо възможните хипотези на недопустимост за подпомагане, без конкретна привръзка към разглежданото заявление. Ето защо, процесното УП се явява немотивирано.

Съгласно таблиците на оторизираните суми и извършените плащания (стр.7 от УП), исканата сума по СЕПП е намалена с 7941,66 лв., а по СНДП – с 4344,40 лв. (след корекция на първоначалното намаление). Удържана е от оторизираната сума за СНДП сума в размер на 5895,85 лв., също без конкретно посочено основание. В забележка към таблица 2 е посочено, че колона „Удържана сума” отразява приспаднати от оторизираната субсидия суми, в резултат на санкции от предходни периоди или недължимо оторизирани суми, за които е издаден АУПДВ, или приспаднати суми от изискуеми задължения по други схеми и мерки, администрирани от ДФЗ. Конкретното фактическо основание за удържането на тази сума не се установява по делото. Сума в общ размер на 5870,94 лв. е била предмет на акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01-2600/3298/10.04.2011г. на зам.-изпълнителен директор на ДФЗ, което се установява от служебно извършена справка в общодостъпната интернет страница на Върховния административен съд (ВАС). Видно от решение № 5422/12.04.2012г. по адм. д. № 14942/2011г. на ВАС, III отделение, с него е оставено в сила решение № 579/26.10.2011г. по адм. д. № 487/2011г. на Административен съд Плевен, с което горепосоченият АУПДВ е бил отменен. Не се установяват, нито са посочени в процесното УП или в хода на производството пред съда други конкретни основания за удържане на сумата 5895,85 лв., които да бъдат проверени при осъществяването на контрол за законосъобразност на оспорения акт от съда.

До известна степен основанията за постановения отказ за подпомагане и санкции се установяват от заключението на вещото лице, което съдът в настоящия състав възприема като обективно и компетентно. Съгласно това заключение, въз основа на снимки, направени през 2009г. и 2010г., административният орган е приел, че

площите са недопустими за подпомагане поради неподдържането им. Доколкото не са ангажирани от страна на жалбоподателя доказателства за обратното, както и за направените в жалбата твърдения, че същите площи са били субсидирани за трите години - 2009, 2010 и 2011, съдът в настоящия състав приема, че описаните в УП пет земеделски парцела с общ размер 14,47 ха не са били поддържани. Макар административният орган по общото правило на чл.170, ал.1 АПК да носи доказателствената тежест да установи законосъобразността на оспорения акт, то това не изключва задължението на заявителя да докаже, че отговаря на всички условия и изисквания за подпомагане. Това е така, тъй като финансирането на дейностите в рамките на Общата селскостопанска политика не се предоставя по право на всеки земеделски производител; обратно, последният с подаването на заявление за подпомагане има задължението да докаже пред РА, че е изпълнил своевременно всички изисквания за получаване на съответния вид субсидия, за всяка стопанска година поотделно.

След като извърши проверка на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът намира същия за издаден в установената форма от компетентен орган. ДФЗ е акредитиран със заповед № РД-09-1166/20.12.2006 г. на министъра на земеделието и горите (обн. ДВ бр.3/12.01.2007г.) за единствена РА за Р. Б. за прилагане на Общата селскостопанска политика. Акредитацията е възстановена със заповед № РД-09-863/25.11.2008г. на министъра на земеделието и храните, обн. в ДВ бр.108/19.12.2008г.

По изложените по-горе съображения, съдът в настоящия състав намира, че процесният отказ е постановен при допуснати при издаването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила; същият е отчасти в несъответствие с материалноправни разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото, направените от ответника разnosки следва да бъдат възстановени частично. Установява се общ размер на последните: 200 лв., от които следва да бъдат възстановени 68 %, с оглед съотношението на удържаната сума, за която УП следва да бъде отменено, към общия размер на сумите, отказани с процесното писмо, което е 32%.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ уведомително писмо изх. № 02-150-2600/3709/02.10.2011г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие” - Разплащателна агенция в частта, с която от оторизираната сума за Схемите за националните доплащания на площ е удържана сума в размер на 5895,85 лв.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне в 14-дневен срок съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Държавен фонд „Земеделие” – Разплащателна агенция сумата 136 (сто тридесет и шест) лева – разnosки по делото. Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия:

